

תת"ע 3652/06/22 - מדינת ישראל נגד ברוך דוידוב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תתע"א 3652-06-22 מדינת ישראל נ' דוידוב
תיק חיצוני: 55250027616

בפני	כבוד השופט שי שלהבת
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נטע פוקס
נגד	
נאשם	ברוך דוידוב ע"י ב"כ עו"ד אליעד גרופר ועו"ד תומר לביא

החלטה

מונחת לפני בקשת ב"כ הנאשם לקבלת חומרי חקירה בהתאם לסמכות בית המשפט על פי סעיף 108 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ) ותגובת התביעה אשר הביעה את התנגדותה לבקשה כאמור. יצוין כי במקביל להגשת הבקשה לעיל מכח סעיף 108 לחסד"פ, הוגשה ע"י ב"כ הנאשם בקשה נוספת לקבלת חומרי חקירה בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ. היות ודומה כי החומרים כמפורט בבקשה מכח סעיף 74 הועברו לעיון ההגנה, הרי שאין צורך לדון בבקשה זו (שממילא לא אמורה לידון בפני מותב זה הדן בתיק העיקרי).

לשונו של סעיף 108 מכוחו הוגשה הבקשה הנה:

108. בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו.

בקשת ב"כ הנאשם הוצגה במסגרת דיון שנערך בתיק ביום 19.9.22, המאשימה השיבה עליו בכתב ביום 14.11.22 וב"כ הנאשם הגיב לתגובה זו ביום 15.11.22.

להלן תוצגנה בקשות הנאשם על פי סדרן, תוך ציון טענות הצדדים לגביהן ומסקנות המותב.

דו"ח פציעה של שוטר שנועד על ידי הנאשם.

התביעה טענה כי הפציעה הנובעת לא נכללה בכתב האישום וחוסה תחת הגנת הפרטיות של השוטר. כמו כן טענה כי במקרה שיחליט בית המשפט שהפציעה רלוונטית, יהיה צורך בהזמנתו של השוטר האמור לעדות.

ההגנה בתגובתה, טענה כי יש משמעות לשמירה על קשר עין רציף עם הנאשם והתרחשות אירוע בזמן הובלת הנאשם לתחנה רלוונטית להגנתו. לגישת ההגנה, דו"ח שיציג את מועד הפציעה/תאונה קריטי לצורך לימוד סנגוריה על הנאשם.

לעניין זה, נפנה לקביעות בית המשפט העליון במסגרת **בשפ 8252/13 מדינת ישראל נ' ליאל שינר**, פ"ד סו(3) 442 המתייחסות לשאלת רלוונטיות חומר מסויים להגנת הנאשם.

בית המשפט אינו אמור להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, או כאשר הרלבנטיות של החומר לתביעה היא רחוקה ושולית (עניין אלהוזייל). בית המשפט לא יתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד אחר חומר, מתוך תקווה ספקולטיבית של ההגנה שמא ואולי ימצא באותו חומר סיוע לנאשם (עניין אלהוזייל; עניין מסראווה; עניין בן ארי; עניין ברקו, פסקה 23; בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית הדין הצבאי, פ"ד נז(4) 625 (2003) (להלן: עניין התצ"ר); בש"פ 1372/96 דרעי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 177, 183-184 (1996)). הביטוי לפיו "אין חקר לתבונת סניגור" אינו מפתח לקבלת כל חומר, מקום בו מדובר באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין (עניין התצ"ר; בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון [פורסם בנבו] בפסקה 11 (18.12.2012)).

עם זאת, ובדומה להליכי הגילוי במשפט אזרחי בהם הגישה לגילוי היא ליברלית ומרחיבה, כך גם בהליך הפלילי, המגמה היא לפרש את המונח "חומר חקירה" באופן רחב, ככולל כל חומר הקשור במישרין או בעקיפין לאישום (עניין מסארווה; עניין קצב), כאשר הבדיקה נערכת על פי פוטנציאל ההגנה של הנאשם (עניין אברהמי). לכן, במקרים גבוליים, כאשר יש ספק לגבי הרלבנטיות, הנטייה היא למתן פירוש מרחיב למונח "חומר חקירה" (עניין ברקו בפסקה 22; בש"פ 5425/01 יאסין אל חאק נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 426 (2001)). ככלל, די בנגיעה עקיפה ואף מסופקת כדי להפוך את החומר לחומר חקירה, אף אם הוא בפריפריה של האישום (עניין אלהוזייל; בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 625 (2000); בש"פ 7553/10 בר אושר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.2.2010); עניין קצב; בש"פ 3221/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.7.2012)).

בהמשך עוסק בית המשפט העליון בסוגיית האיזון שבין זכותו של הנאשם להגנה ובין זכויותיהם של צדדים שלישיים לפרטיות, לרבות בסוגיות של חיסיון רפואי:

"כאשר יש בחומר המבוקש כדי לפגוע בחסיונות, בזכויות קורבן העבירה ובאינטרסים מוגנים של צדדים שלישיים, נוסחת האיזון היא כי יש להורות על גילוי החומר מקום בו מדובר בחומר חקירה מובהק או שיש יסוד סביר להניח כי החומר יועיל להגנת הנאשם".

בישום האמור בענייננו, הרי שצודקת התביעה כי דבר הפציעה הנטענת אינה נכללת בכתב האישום. עם זאת, עצם הפגיעה הנטענת בשוטר אינה מוכחשת וככל שהתרחשה, עשויה להיות לה נפקות לשאלת לוחות הזמנים והפיקוח על הנאשם ומכאן להגנת הנאשם.

באיזון בין הגנתו של הנאשם, לבין זכותו של השוטר לפרטיות ובאשר לבחינת הרלוונטיות והרצון לקדם את הדיון, אני מורה למאשימה להשיב להגנה האם על פי רישומיה, אירעה פגיעה של הנאשם באיש משטרה, באיזו שעה התרחשה ומהן הפעולות שנערכו בעקבות הפגיעה האמורה. דומני כי המידע כאמור יאפשר לבחון את טענת ההגנה וזאת מבלי לפגוע בפרטיות איש המשטרה במקרה הרלוונטי.

צילומי מצלמות אבטחה מתחנת המשטרה + דו"ח נזק.

בהתאם להגנה, לפי בדיקה שערכה, התנגש הרכב בו הובא הנאשם לתחנת המשטרה ברכב אחר. מאחר והדבר רלוונטי לטענה לפיה לא היה קשר עין רצוף עם הנאשם, ביקשה ההגנה את צילומי מצלמות האבטחה ואת דו"ח הנזק שעל כל שוטר למלא.

התביעה הסבירה בתגובתה כי אין בחומרי החקירה כל אינדיקציה להתרחשות התאונה הנטענת. כן טענה כי לא ברור טיב הבדיקה שערכה ההגנה וכי במידת הצורך, ניתן יהיה להתייחס לתאונה הנטענת במסגרת דיון ההוכחות.

בתגובתה לכך, הביעה ההגנה את חששה לכך שצילומי האבטחה המבוקשים יימחקו.

לאור תגובתה של התביעה באשר לכך כי אין ברשותה חומר בדבר התאונה הנטענת, הרי שאין מקום להורות לה להעביר לרשות ההגנה חומר שאינו נמצא בחומרי החקירה. לעניין זה, ראוי להזכיר את דבריו של בית המשפט העליון (אומנם ביחס לסעיף 74 לחסד"פ) במסגרת **בשפ 4543/22 יוסף טקטקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 17.7.2022) (להלן: "ענין טקטקה") "כלל גדול הוא כי בגדרי סעיף 74 לחסד"פ ניתן לחייב את המדינה להעביר לעיון הנאשם רק את מה שיש לה, וכל אימת שמדובר בחומרי חקירה, ולא את מה שאין לה. זאת ועוד: הצהרת המדינה בכגון דא חוסה בצלה של חזקת התקינות, ובאין אינדיקציה להסתרת חומרי חקירה, הצהרה כאמור היא בגדר סוף-פסוק שאחריו אין ולא כלום (ראו: בש"פ 1378/20 זגורי נ' מדינת ישראל, פסקאות 56-61 [פורסם בנבו] (7.4.2020) (להלן: "ענין זגורי"))."

"כפי שהובהר בעניין זגורי, הצהרת המדינה אשר באה בגדרם של הליכי גילוי ועיון בחומרי חקירה היא בבחינת "שטר ושוברו בצדו": הסתרת מידע מכוונת או חסרת תום-לב מטעם המדינה עלולה לגרור אחריה סנקציות חריפות כדוגמת פסלות ראיות ואף זיכוי הנאשם (ראו: שם, בפסקה 58). בהקשר זה, אבהיר את המובן מאליו: גילוי מאוחר של חומר חקירה מחייב את המדינה לתקן את הצהרתה הקודמת, שכן הצהרת המדינה באשר לחומרי החקירה אשר נמצאים בידה או תחת שליטתה, והם רלבנטיים למשפטו של הנאשם, היא הצהרה מחייבת שהנאשם ובאי-כוחו רשאים לסמוך על אמתותה בניהול הגנתם"

ב"כ הנאשם יוכל לברר טענות בקשר לתאונה במסגרת דיון ההוכחות וביחס לשמירת סרטי ההקלטה, ראוי להפנות לחלק השני של דברי בית המשפט בעניין טקטקה ולמשמעויות שעלולות להיות במקרה של מחיקת סרטי ההקלטה שיתבררו כרלוונטיים להגנת הנאשם.

תוצאות בדיקת שתן

בהתאם לבקשת ההגנה, צוין בסעיף 8 לדו"ח אכיפה בשכרות, שלנאשם נערכה בדיקת שתן, אך הבדיקה אינה נמצאת בין חומרי החקירה. התביעה בתגובתה, ציינה כי אין בחומרי החקירה, כל אינדיקציה לעריכת בדיקת שתן וככל הנראה הסימון אליו התייחסה ההגנה מקורו בטעות.

לעניין בקשה זו, נפנה שוב לאמור בעניין טקטקה, תוך ציון שהימצאות הבדיקה עשויה להתברר במסגרת הליך ההוכחות ולגילוייה של הבדיקה במסגרת הליך זה והשלכותיה.

דו"ח עיכוב/ מעצר

בהתאם לטענת ההגנה בדבר עיכובו של הנאשם בחזקת משטרת ישראל מעל לעשרים דקות, ביקשה ההגנה את דו"ח העיכוב/המעצר שהופק לשם כך וכמו כן בקשה לבחון האם נערך חיפוש כדין. התביעה בתגובתה, הסבירה שאין בנמצא דוחות שכאלה וכי דיון באשר לחוקיות החיפוש שנערך לנאשם יתברר במסגרת הליך ההוכחות.

לאור תגובת התביעה, נפנה לעניין סעיף זה לאמור בהחלטתנו באשר לבקשות 2 ו- 3 מטעם ההגנה. שאלת חוקיותה של פעולת החיפוש, תתברר, במקרה הצורך בשלב ההוכחות.

יצוין כי בעקבות תגובת המאשימה אשר לפיה ציינה בסעיף 3 את המילה "למשגיחיו" ביחס לנאשם, ביקשה ההגנה, למסור דו"ח עיסוק מפורט ואת שמות השוטרים שהשתתפו בהליך האכיפה. זאת משום שלטענתה המילה "משגיחיו" מעידה על קיומו של יותר ממשגיח אחד בזמן העברת הנאשם לתחנת המשטרה.

ביחס לעניין זה, מתבקשת המאשימה להבהיר אלו שוטרים נכחו בעת העברת הנאשם לתחנת המשטרה והאם השימוש בלשון רבים במילה "משגיחיו" נבעה מטעות קולמוס.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ג, 22 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.